

Robert G. Tili

ZEN-GENIJE

Volim dosadne stvari. I volim kada stvari ostaju uvek iznova nepromenjene.

Endi Vorhol

Vorhol jeste svetac. Gi Skarpeta ima(o je) pravo. Sveci su elegantni, ako ih, uopšte ima. Ako bitišu, onda su (i)-očajni. Samo takvi mogu *jestati*, sveci...

Endi Vorhol, na jednako takav način – nije imao jebenog pojma o životu. Nije znao kako se jede, nije znao kako se valja pošteno israti, što se ne razlikuje toliko koliko se u prvi mah čini, ali to za njega, i sve ino, behu nedokučive rabote i stvari... Čista metafizika. Kao pomračenje Sunca, recimo, za retardiranu kišnu glistu-imbecila.

Sa Smrcu je možda još neke veze i imao, mutne, ali to i nije neki poseban *Kunst*, pa radije ne bih o tome, stoga, eto – i neću (više, o tome)...

Endi Vorhol, eto, uzmimo samo jedan prost primer, nikada ne bi skužio da se muž-milijarder, bogatun, može prepoznati na plaži, recimo, tako što ima jedno 117 kila (viška) težine, i visok je nekih 99 santima, a penis ne da mu je – mali, nego ga – bukvalno, *nema*. Taj suprug ne nosi majicu, on je ponosan na svoje salo, on, utegnut u XXXL bokserice na kojima je upeglan lik pokojnog Elvisa iz zadrigle, predsmrtne mu, Las Vegas faze, na plaži, sa stopalima nalik slonovskima, mužjaku slona koji boluje od akromegalije, tabana po platinastoj plaži Kariba ili, kako reče onomad pokojni papa Hemingvej – "najdivnijem morskom žalu pod kapom nebeskom, onom – Kenije", ponosno i posesivno stiščući negovanu alatku za drkanje (: šaku, negovanu, seksi, dugih, crvenih noktiju, kao krv pijanog Irca) – partnerice mu, založnice, supruge, prekrasne lepojke dugih nogu i bajnih para sisa, koja nikako nema više od kojih devetnaest i frtalj leta mladosti strpanih u mirisno joj prkno, koje je opet skladno smešteno sred najlepšeg dupeta zapadne hemisfere; Endi ne prepoznaje supruga-milijardera, koji sred podneva, i srede i četvrtka, i prepune nudističke plaže na kojoj nijedan muškarac, pa bio poslednji homič ili impotentni starkerla od stotinu leta, ne može, niti želi skriti – straobalnu erekciju, ne skidavši pogled(a) zarivenog u plavojku i njene oblike na način na koji se strela hrabrog ratnika-Čejena zariva u grkljan neobrijanog narednika američkih "dugih noževa", "plavih vojnika", što bazde na konjsku pišalinu, svoj znoj i jeftini viski...

Endi Vorhol neće prepoznati muža – bogatuna ni kada ovaj vodi tu leptoticu na osveženje (za razliku od ljubavi, koju – ne *vodi*, niti s njom, niti ma s kim drugim – i *kuda* bi je vodio, i *na čemu*, i – čemu to sve?)... I odvedovši je na osveženje, kupuje joj sladoled s devetnaest i frtalj kugli, za svaku godinu joj po jedna, a umesto sperme, hoću reći – šlaga na vrhu i koncu konca, na čelu, temenu – te obilne porcije sladoleda, on joj kupuje i najnoviji model popartistički drečavo-žuto obojenog "Ferarija", sportskog.

U obližnjoj prodavnici igračaka za supruge bogataša.

Nepotrebno je pominjati, pogotovo nakon konstatacije da on *ne-ima* penis i da *ne vodi* (nikada, *nikuda*, i *na na čemu*, ni na kakvom povocu) ljubav s ženom svojom, suvišno je, čini mi se, podvlačiti vam, kako je dotična pičetina školski primer klasičnog medicinskog slučaja – neizlečive, notorne nimfomanke. Od svoje sedme godine. Pa nadalje. *Na-ovamo*.

Endi Vorhol o tako banalnoj, očitoj, važnoj, nevažnoj, nije važno, stvari, pojma nema. Niti je imao, niti će igdar imati.

Kao ni ma o čemu drugom, pod milim bogom...

Zato su njegova dela, i to celokupna, sama emanacija imanentne genijalnosti, ravna ranim, dakle – ponajboljim, radovima Boga, ili – penzionisanog Vraga, isto vam je to. Potpuno jednako...

Vorhol nije ni o čemu znao ništa.

Ni o ženama, ni o mužjacima, ni o Mržnji, ni o Laži(ma), niti o Boli, Zlu, bogu, radosti, smislu, kuvanim jajima, niti o "realnosti", niti, o, da prostite – Realnosti (*excuse mois Francois!*)... bio je tup kao ustaški nož kojim je pretesterisan grkljan Ivana Gorana Kovačića, bio je prazan kao rupa za sranje u Buhenvaldu u odeljenju onih najmršavijih Jevreja, koji su gladovali, postili, jedno dve i još tri firtalja zima pride, prazan kao tanga-gačice supruge – milijardera na kakvoj sunčanoj mondenskoj plaži, prazan kao moj budelar, jebete ga...

Da, Endi: kada (bi) se Buda vrati(o) *odonud*, kao Ero iz Gotovčeve opere, vratio *odande*, jedino pred kime bi se imao smerno pokloniti i ponizno poljubiti stopala mu, bio bi – Ti: Endi Vorhol.

Možda i Van Gog. Ali iz sasma inih razloga. Ni pomena vrednih. Ni pomena vredno. Okaniću se, stoga te teme, i ove digresije o Van Gogu...

Suma summarum, nemajući blage veze o budizmu, satoriju, Tao(izm)u, kao ni ma o čemu ili kome Drugome, ti si znao samo to da jedino jeste: "Ja" i – *Drugo(st)*. I ništa više. Ni manje. Ništa.

Ti ne samo da si spoznao, našao Ništavilo, ti si ga oslikao, ovekovečio, snimio na filmsku traku, fotografisao, konotirao ga – u Umetnost(i).

A to je nenadjebivo, neopisivo gargantuanska i bitna, veeeeeeeeeeeeeeeeelika stvar – kao magareća kita pred snošaj, a pre tromesečnog celibata.

To je ogromna stvar, nepojmljivo bitna, neshvatljivo genijalna, jer je za obične smrt-nike jednostavno – neizvodiva: kao, primerice – popiti konzervu supe. Od paradajza, recimo.

I zato, Endi, da ejakuliram ovo pisanije, ti jesi (bio i (p)ost(oj)aćeš, zanavek)..../ vidi naslov ovog teksta/...

U Kanjiži, 20. decembra, 2005.